

Εἰς τὸς αἰθέρας ἔκτοσε μετάρσιος πλανῶμαι,
Καὶ τὴν εἰρηκτὴν τοῦ βίου μου τοῦ πρώτου καταρῶμαι,
Καὶ δὲν μὲ θέλγει πλέον
Οὐδὲν τῆς γῆς ἢ πλούσιον, ἢ μέγα, ἢ ὠραῖον.

Μὲ θέλγει τῶν τρικυμιῶν ὁ θορυβῶδης δαίμων,
Τῶν καταιγίδων ἢ βοῆ κ' ἢ πάλη τῶν ἀνέμων,
Διότι ἀπὸ νάρκωσιν ληθάργου μ' ἐξυπνίζου
Κ' εἰς τῆς ζωῆς τὴν θύελλαν ὅτ' εἶμαι μ' ἐνθυμίζου,
Καὶ φεύγω τότε σύννου
Πρὸς τῆς παρθένου Μούσης μου τὰς χώρας τὰς
εὐξείνουσ.

Διότι δάφνης ἅγιον φυτὸν ἐκεῖ βλαστάνει,
Πρὸς ὃ ματαίως φέρεται τοῦ χρόνου ἢ δρεπάνη.
Καὶ ὅσι, ἐκ τῶν φύλλων του ἐν φύλλον δρέψη μόνον,
Ἀτρόμητος τὴν ἔφοδον ἐμπαιζέει τῶν αἰώνων.
Τὸ δένδρον τοῦτο πάντοτε ζητῶν πλανῶμαι σύννου
Εἰς τῆς ἁγίας Μούσης μου τὰς χώρας τὰς εὐξείνουσ.

Ἀλλὰ πολλάκις ἵπταμαι εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Καὶ μάταιον τριγύρω μου πλανῶ πολλάκις ὄμμα ...
Τὴν Μοῦσαν εἰς τὸ σκῆνωμα τῶν οὐρανῶν δὲν βλέπω,
Καὶ πρὸς τὴν γῆν περίλυπος τὰ βήματά μου τρέπω.

Ἄλλ' εἶναι πλάνη; . . . ὄνειρον ; . . . ἀπάτη φαν-
τασίας; . . .

Ἐκεῖ τὴν βλέπω ἔλαμβος παρθένου ἐρασιμίας
Ἄγνην ἐσθῆτα φέρουσαν . . . καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη
Ἐπὶ τῆς γῆς περίβλημα παρθένου περιβάλλει.
Καὶ φῶς εἰς τὸν ἐρίζοντα τοῦ βίου μου ἀπλώνει,
Καὶ, ὡς Ἡῶς, τοῦ βίου μου τὸ λυκαυγὲς χρυσώνει.
Καὶ πρὸς ἐκείνην τρέπομαι . . . καὶ μένω λάτρις
σύννου

Τῶν λογισμῶν μου κλισιμῶν τὰς χώρας τὰς εὐ-
ξείνουσ.

Σύροσ.

ΜΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ. (1)

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

*Εἰς τὸν θάνατον τῆς Ἑλένης Χάβα, ἀποθαρούσης
ἐν Λάρνακι Κύπρου, κατὰ τὸ 19 ἔτος
τῆς ἡλικίας τῆς.*

Εἰς τῆς ζωῆς τὰ θέλητρα σὺ μόλις ἐμειδίνας,
Μόλις νυμφίου ἀγαθοῦ ἢ χειρὸς σοῦ προετάνθη.
Ὁ κόσμος σὲ ἠνοιγέτο μεστὸς εὐδαιμονίας
Κ' ἢ μοῖρά σου ὑπέστρωνε τὰ βήματά σου μ' ἄνθη.

(1)* Σ. Σ. Τὸ ἀνωτέρω ποίημα νέου, Κρητὸς
τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα, ἄγοντος δὲ τὸ 18 ἔτος τῆς
ἡλικίας του, ἐμφαίνει ἀληθῶς ποιητικὴν ἐμπνευσιν
καὶ εὐαισθησίαν, καὶ τοι ἐκ τῶν πρώτων δοκιμῶν
αὐτοῦ. Τῷ 1852 ἐξέδωκεν ἐν Σύρῳ, ἕτερα τρία
ποιήματα ἐν φυλλαδίῳ ἐπιγραφομένῳ, ὁ Νεοσσός.
Εἰς τόσον νεαρὰν ἡλικίαν ἀναπτύξας τοσοῦτον πλοῦ-
τον ἰδεῶν καὶ ἀκριβείαν καὶ γλαφυρότητα γλώσσης,
τί δὲν ὑπόσχεται εἰς τὸ μέλλον ὁ νέος οὗτος ποιη-
τῆς, ἐὰν μὴ ὀλιγορήσῃ τῆς μούσης του!

Ἦσο ὡς χάρις καλλονῆς, ὡς εὐμαθείας Μοῦσα,
Τὸ νεαρὸν σου μέτωπον τῶν ἀρετῶν ἐφόρει
Τὸ στέμμα, καὶ νεότητος τὰ ῥόδα συννεοῦσα.
Ἦσο τῶν ὀμηλικῶν σου ἀγλαίσμα, ὦ κόρη.

Ἄλλ' οἴμοι! τίς παρέμεινε ἐν τῇ ζωῇ εὐδαιμόν
Καὶ ῥόδον ποῖον ἐζήσε μιᾶς πρωίας πέραν; . . .
ὦ! εἶναι, εἶναι βάσκανος τοῦ βίου μας ὁ δαίμων!
Ὅτι ἂν θάλλῃ τὸ πρῶτ', δὲν φθάνει τὴν ἐσπέραν.

Ἑλένη! ἦσαν νεαρὰ τὰ βίου σου τὰ ἔτη
Σ' ἐκόσμει ἔτι νεανθὲς τοῦ ὕμναίου στέμμα,
Ὁ νυμφικός σου στολισμὸς σ' ἐνέδυσεν εἰσέτι,
Καὶ εἶχες πλήρες ἔρωτος καὶ καλλονῆς τὸ βλέμμα.

Ἄλλ' αἴφνης χεῖρ τις σκελετοῦ σὲ ἀποσπᾶ τὰ ῥόδα
Τὸν στολισμὸν σου ἀφαιρεῖ, κ' ὁ θάνατος ἀγρίως
Τὸ ἔαρ σου καταπκτεῖ μὲ τὸν σκληρόν του πόδα,
Καὶ τῶρα τάφος ἄωρος ἐκάλυψε καὶ κρύος.

ὦ γύναι, γύναι νεαρὰ! ἐν τοῦ μνήματός σου
Τὴν πλάκα βρέχει ἄληκτος σπονδὴ πικρῶν δακρῶν,
Ἐὰν βραχεῖα ἐπὶ γῆς ὑπῆρξεν ἡ ὁδὸς σου —
Ἄλλ' ἀσβέστον διέμεινε τὸ ἐπὶ σὲ μνημεῖον.

Εἰς τὰς καρδίας θέλεις ζῆ τῶν ποθητῶν σοι ὄντων,
Βρέφους νηπίου, νεαροῦ συζύγου καὶ οἰκείων,
Ἐν μέσῳ θὰ περινοστή; αἰετοπε τῶν ζώντων
Οὐδ' εἰς τὸ χῶμα ὡς νεαρὰ θὰ κείτεσαι τὸ κρῖον.

* * *

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'.

Ἡ ΣΥΡΟΣ.

Φίλε Ἀλέξανδρε.

Διατρίβων μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ
τέλους τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα αἰέπο-
τε τείνων τοὺς πόθους σου καὶ τοὺς λογισμοὺς, ὡς
τέχνον γνήσιον αὐτῆς, ἐπεθύμησας νὰ γνωρίσῃς
λεπτομερῶς τὴν κατάστασιν τῆς πατρίδος, ὑπὲρ
ἧς καὶ σὺ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐμόχησας
καὶ ἐθυσιάσας καὶ ἠγωνίστης.

Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ζῶντες Ἕλληνες, γράφεις,
ἔχουσιν ἀτελεστάτας καὶ ἀντιπατικὰς περὶ τῆς κα-
ταστάσεως τῆς Ἑλλάδος εἰδήσεις, καὶ τοῦτο κω-
λύει πολλοὺς, ὅπως ἐπιθυμοῦσι, νὰ ἐκλέξωσι τὴν
κοινὴν ταύτην πατρίδα μόνιμον αὐτῶν κατοι-
κίαν.

Δυστυχῶς τοῦτο εἶναι ἀληθές, διότι οἱ πλείους
ἡμῶν περὶ παντὸς ἄλλου ἢ περὶ τοῦ οὐσιώδους
τούτου ἀντικειμένου μεριμνῶμεν καὶ γράφομεν, ἢ
χάριν κακῶς ἐννοουμένης παλιτικῆς, διαστρέφωμεν